

Zgodnja DANICA.

Katoliška cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.; ako zadere na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXIX.

V Ljubljani 11. svečana 1876.

List 6.

Pogovori.

V.

Edina Cerkev. Kdo je „pravoslaven, orthodox“?

Vprašanje. Zares je veselo in dobro, kar si mi zadnjič omenil, da ima prava Jezusova Cerkev tako jasne in zanesljive znamenja, da jo vsak lahko spozná in od nepravih cerkev razloči, samo če ima dobro voljo. Rad bi zdaj zvedil o tem bolj natanko razlago.

Odgovor. Te znamenja so pravi Cerkvi bistveno lastne, ker vtemeljene so v vravnavi Cerkve same. Nobena razkolniška ali krivoverska cerkev ni zmožna teh znamenj posnemati, ne more si jih nobena prilastovati.

V. Ktere tedaj so te znamenja, ti bistveni in razločni znaki Cerkve Jezusa Kristusa?

O. Katoličani po nauku sv. Cerkve verujemo v: edino, sveto, katoliško, apostoljsko Cerkev. Že carigrajski cerkveni zbor, ki je bil le bolj natanko izpeljanje nicejskega zbora, uči, da prava Cerkev Jezusova mora biti edina, sveta, katoliška in apostoljska. Nekteri cerkveni očetje stavijo še več znamenj prave Cerkve, vse pa se dajo v teh štirih zediniti.

V. Ali mi moreš dokazati, da le sama naša rimsko-katoliška Cerkev ima te znamenja, in nobena druga ne?

O. Ravno to je moj namen, in ne dvomim, da bodeš to brez truda razumel in zapopadel. Greva pa po versti in najpred mi je govoriti o edinosti Kristusove Cerkve.

V. Kaj prav za prav hočeš s tim reči, da je prava Cerkev edina?

O. To se pravi prvič, da je Kristus postavil le eno samo Cerkev, in ne dveh, treh, štirih ali celo brez števila cerkev; in zato je drugič ravno ta edinnost znamenje prave Jezusove Cerkve. Če kdo terdi, da je Sin Božji več cerkev postavil, je že znamenje, da terdi nekaj nepravega, da ni na pravem stališu.

V. Kako mi boš to spričal, da je Sin Božji le eno samo Cerkev postavil, in ne njih več?

O. Čisto lahko. Kristus je rekel: „Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo Cerkev“. Ni pa rekel nikjer: „Na to skalo bom zidal svoje cerkve, kakor bi jih več bilo. Tedaj govori le od ene Cerkve. Judom je pa rekel Zveličar: „Imam še druge ovce, ki niso iz tega ovčnjaka. Pripeljal jih bom, in slišale bodo moj glas. In bo en pastir in ena čeda“. (Jan. 10, 16.) Sv. apostelj Pavel uči, da vsi smo keršeni v enem Duhu, bodi si da kdo iz judovstva ali paganstva pristopi v Cerkev njegovo, ter smo vsi le eno telo v Kristusu. (1. Kor. 12, 13, 14, 20.) Jezus Kristus ima tedaj na

zemlji le eno čedo, enega pastirja, en ovčnjak, eno Cerkev.

To tudi že pamet poterjuje. Zakaj ko bi več cerkev Jezus bil postavil, bi bil sam seboj v nasprotji. Ako se gleda na sedanje tako imenovane cerkve, n. pr. razkolniško-gerško, protestanško itd., bi bil v eni učil, da ona mora imeti vesoljnega poglavarja, druga pa, da ne. V eni bi bil učil, da je sedem ss. zakramentov, v drugi, da sta dva ali trije. V eni bi bil rekel, da je pod podobo kruha in vina v zakramentu on sam pričujoč, v drugi pa da to ni res. V eni bi bil rekel, da zakon je velik zakrament v Kristusu in Cerkvi, v drugi pa, da je le neka „posvetna reč“ (ein weltlich Ding), kakor terdi Luter Martin. V eni, da se mora svojih grehov mašniku skesano spovedati, kdor hoče odpušenje zadobiti; v drugi, da tega treba ni, ker mašnikov še nimajo, namreč luterani! Kdo vender bi se prederznil pripisovati take zmešnjave Sinu Božjemu, večni Resnici!

V. To mi je čisto jasno, in le čudno se mi po tem takem zdi, da ne spoznajo krivoverci in razkolniki, da nikakor ni mogoče, da bi njih cerkev prava bila. — Toda ena reč mi ni prav razumljiva. Večkrat slišim govoriti od raznih cerkev, postavim, od latinske cerkve, grške cerkve, armenske cerkve, od jutrovske in večerne cerkve; tu je govor od več cerkev in vender veljajo vse za katoliške. Kako je pa to?

O. Govori se od več cerkev, pa v resnici so vse le ena, ker imajo ravno tistega naj višega poglavarja rimskega papeža, ravno tiste nauke, ene in ravno tiste zakramente itd. Te cerkve so le deli prave sv. katoliške Cerkve. Katoličani na Jutrovem na primér imajo sv. mašo in delitev ss. zakramentov v družih jeziki, ne v latinskem, in imenujejo se „jutrova Cerkev“, katoličani na zahodu imajo obrede v latinski besedi in imenujejo se „latinska“ ali „večerna, zahodnja Cerkev“.

V. Pa sem vidil, da tudi nekoliko drugač mašujejo in druge cerkvene obrede različno opravljajo?

O. To nič ne kazi, ker vse glavne ali bistvene reči imajo ravno tiste, vse nauke ravno tiste, vse pravne postave enake, vsi so pod Kristusovim namestnikom rimskim papežem, tedaj zedinjeni s sv. katoliško Cerkvijo, oni so v občestvu svetnikov. Sv. Irenej pravi: „Cerkve na Nemškem ne verujejo in ne uče drugač kakor Cerkve na Španjskem, Galskem (Francoskem), na Jutrovem, po Egiptu in Afriki. Kakor je solnce eno in ravno tisto, tako tudi oznanovanje resnice“. (Iren. adv. haeres. lib. 1. c. 3.)

V. To je prav in razumljivo. Kako je pa s tako imenovanimi „staroverci“, greki, armeni, kopti in enacimi na Jutrovem, ali so ti katoličani?

O. Kteri izmed njih so zedinjeni s katoliško Cerkvijo pod njenim poglavarjem z ravno tistimi nauki in

zakramenti, tisti so katoličani; kateri pa se nočejo podvreči Kristusovemu vesoljnemu namestniku na zemlji, taki so ločenci ali „razkolniki“, ali pa ob enem tudi „krivoverci“, če se namreč še v naukih ločijo od prave Cerkve. Zato so eni „zedinjeni“, eni pa „nezedinjeni“ greki, armeni“ itd.

V. Berem pa večkrat, da se tisti, ki nočejo papeža spoznati za svojega poglavarja, vendar imenujejo „pravoslavne“, kakor da bi bili „pravoverci“, — kako pa je to?

O. „Pravoslavne“ (orthodox) imenujejo sami sebe, mi jih tako imenovati ne moremo, ker vemo, da „pravoverci, pravoslavni“ smo samo katoličani, ker imamo in verujemo vse, kar je potrebno k pravi, nespremenljivi, od Boga razodeti veri in k Cerkvi Kristusovi na zemlji. Kar nam je verovati in spoznavati z vero, kaj so prave čednosti, prava urava, to je dar in razodenje Božje, v čimur človeška samovoljnost nikoli nič ne more spremeniti, ne pritiskati in ne odjemati, in katoliška Cerkve je k temu poklicana ter z nezmotljivostjo obdarovana, da vladana od sv. Duha to naj viši dobroto čisto in nekaženo ohrani. Zato mora Cerkve iz sebe ločiti vse tiste, ki se temu ne podveržejo.

V. Nasprotniki pa pravijo, da katoliška Cerkve je že polno novih verskih reči pritaknila in še pritika, postavlja nove verske nauke o neomadežanem spočetju, papeževi nezmotljivosti, nove praznike, prišteva svoje ude med svetnike itd.

O. To čenčajo ravno tisti, ki so se na ušesa usedli in sami sebi pesek v oči trosijo, da ne vidijo. Sto in stokrat se jim je pravilo in razlagalo, da sv. katoliška Cerkve nikoli novih naukov ne postavlja, ampak le bolj natanko določuje in verovati zapoveduje, kar je bilo že od začetka in neprenehoma nauk sv. Cerkve, kar je torej božje razodenje. Komur ni dopovedati, takemu ni pomagati. Da se pa Cerkve vedno olepšuje, razcveta z novo svetlostjo, s prazniki, s povzdigovanjem neštevilnih udov med svetnike, s cerkvenimi opravili, s pomočki čenčenja Božjega, Marije Device in svetnikov itd., to se ne šteje k verskim resnicam, kakor vsak razumni vč. Sv. Cerkve v svoji lepoti napreduje, in sicer bolj kot vsaka druga človeška naprava, in le po naj večji krivici in lažljivosti ji sovražniki in nevedneži očitajo nazadnjaštvo, mračnjaštvo itd. Tedaj v bistvenih rečeh, v veri, je Cerkve nespremenljiva, v svoji sijajnosti in lepoti, v natančnem razlaganju in določevanju od Boga danih naukov napreduje.

Ali ni nekaj podobnega tudi celo v naravi? Zemljo in bistvene snovine vse to je Bog v začetku stvaril in človeku v oblast dal; na tih temeljnih snovinah pa zemljo obdelovati, lepšati, si višej pomagati, njene moči zasledovati in v prid porabiti, to je prepustil človeku samemu. Vsi učeni na zemlji z vsim trudom in študiranjem ne ene nove podstavne snovine na dan ne spravijo (zastonj zlorabijo besedo „stvariti“), — in vsi ker pači, kakor n. pr. Luter, prederzno in zastonj kerpajo, da bi bolji vero napravili kot jo je Bog razodel.

Še dalje o edinosti sv. Cerkve bodeva govorila drugi pot.

Zamorska deklica.

Izgled imenitne bogoljubnosti.

(Dalje.)

Nekega večera je bila ušla ubogi deklici majhna laž. „Jutri ne boš šla k sv. Obhajilu“, se ji je reklo, „če ne spoznaš materi svojega pregreška in ne prosiš

devoljenja za spoved.“ — To je bila, se vé da, za njen značaj huda poskušnja. Toda Jozefina se je vdala brez ugovora. Drugi dan pa — ne vém že zakaj — ni mogla iti ne k spovedi ne k sv. Obhajilu; — terpljenje uboge deklice je bilo grozno veliko, brez hitre pomoči bi bila zbolela. Ni mogla družega, kakor ječaje in jokaje je klicala: „O, Jezusa ne prejeti, Jezusa ne prejeti, koliko terpljenje!“ To je bila pa tudi prva in zadnja laž. Njena vest v tej zadevi je bila tako mehka, da je večkrat zvečer rekla: „Ne morem zaspiti; to in to sem govorila, ali je bila to laž?“ „Ne, ljubo dete, le mirno zasp!“ In potem je mirno zaspala. To goreče brepenjenje po sv. Obhajilu je nastalo pri pobožni deklici iz njene preserčne ljubezni do Jezusa, iz žive vere in terdnega zaupanja na prečudno moč tega božjega zakramenta. „Tako sem potrebna Jezusa prejeti, da mi bo pomagal v terpljenju“, je večkrat deklica govorila. Kolikrat me je za to prosila, iz strahu, da bi ne zgubila serčnosti v svojem terpljenju. Rekla je: „Jezus mi pomaga iz ljubezni do njega terpeti, on mi daje moč“. Spoved njenemu k prevzetnosti nagnjenemu značaju ni bila tako lahka. Kljub temu je hodila k spovedi z veliko ponižnostjo in kesanjem, in le po sili se je solz zderžala.

Nič je ni bolj veselilo, kakor od Boga govoriti in poslušati. Njena želja je bila, da bi ne bila nobene pridige zamudila, in vse si je za to prizadela. Neki večer, ko je bila pridiga o ljubezni Božji, ni mogla nehati jokati. Potem je zaklicala: „O da bi bila ta pridiga vendar celo noč terpela!“ — „Kaj“, sem ji jest rekla, „ali bi se ti ne bili nič smilili ubogi pridigar?“ „O, malo bi bili počili, med tem bi bili spovednik govorili, in potem bi bili zopet nadaljevali. To je, kar imam jest tako rada, da elišim o ljubezni Božji govoriti.“ Drug večer, ko je bila pridiga o nebesih, je zapazila Jozefina, da je Marija iz zgoli veselja jokala. Pozneje je vprašala eno izmed sester: „Ali si ti tudi vidila, kako je Marija pri pridigi jokala?“ „Zakaj pa jokati“, pravi sestra, „če se sliši od nebes govoriti?“ „Oh, ali še ne veš? Sej ni treba jokati iz strahu, da bi nebes ne zgubili, temuč ker je serce tako srečno! Če je serce srečno, potem se joka od veselja!“

Ravno tako se je bilo čuditi njenemu zaupanju na Boga. Ko se je začelo politično gibanje, se nismo mogle znebiti britkega strahu, da bi znabiti ne bile prisiljene svoje mirno stanovanje zapustiti. Mala Jozefina je pa nas zmiraj tolažila. „Ne, ne“, je rekla, „ne bomo šle proč. Bodite le mirne, sv. Devica nas varuje! Sestre so majhne zamorke k sebi vzele, in ljubi Bog bi jih iz njih samostana poslal! Ne, moj Jezus mi vedno pravi znotraj, da ne bote zapustile hiše.“ „Ljubo dete“, ji je rekla nekega dne sestra, ki je bila bolj boječa kakor vse druge, „moli moli obilno in daruj Bogu svoje terpljenje, da bomo vendar tukaj ostale.“ „Nič ne skerbi“, je rekla mala, „povem ti, da ne bomo pregnane.“ „Pa če bi Bog pripustil, bi se vendar mogle pripraviti iti.“ Ali kaj ji odgovori? „No, tako pa ohrani svoj strah, jest ostanem pri svojem upanju“, ji reče resno in odločno. In njeno zaupanje v resnici ni bilo zastonj.

Jozefina je svojo bližnjo smert že naprej živo in gotovo čutila. Zato si je veliko prizadevala, da bi skerbno porabila kratki čas, kar ga je še imela. Nobene priložnosti ni opustila si kaj za nebesa zaslužiti. Vrednost terpljenja je vedila tako ceniti, da se njena poterpežljivost ni nikoli zmanjšala. Le enkrat v prevelikih bolečinah je klicala: „Ne morem več!“ Če so ji tudi bolečine pripravile solze v oči, ljubezen do terpljenja se zato v njeni duši vendar ni zmanjšala. — Kmalo po njenem prvem sv. Obhajilu se je bila njena bolezen zelo shujšala. Njena strežnica se je bala, da bo

móglá zopet dolgo časa v postelji ležati ter jo je nagovarjala, naj Boga prosi, da jo saj za kratek čas še ohrani.

Drugi dan je šla Jozefina k sv. Obhajilu. Rekla je: „To jutro sem Jezusu govorila: če je njegova volja, da zmiraj terpim, potem naj mi dá poterpežljivost in toliko moči, da bom ostala pokonci in ne bom sester nadlegovala“. Njena molitev je bila za nekoliko časa uslišana.

Kašljala je vsak dan huje. Tako je ostala v vednem terpljenju do konca leta 1854. Potem se ji je naredila na životu oteklina, ktera ji je prizadevala grozovite bolečine. Zdravniki niso spoznali bolezni. Ukazali so ubogo deklico prepasati z železnim pasom, kateri ji je delal nepopisljive muke. Večkrat so jo zalile solze, pa nikoli je ni premagala nepoterpežljivost. Vse je darovala Bogu, srečna, da je mogla terpeti za svojega Jezusa, kateri je toliko za njo terpel. „Tako sem srečna, ker terpim, da zamorem z Jezusom križ nositi“, je rekla junaška deklica. „Res imam veliko bolečin, pa zato pridem v lepi raj.“

Ena sester ji je rekla pomilovaje: „Rada bi ti polajšala in en del tvojih bolečin prenašala“. — „Ko bi ti en del mojega terpljenja prevzela“, odgovori naglo Jozefina, „bi Jezus tudi tebi dal en del mojega raja! O ne, ne, zahvalim! za-me vse moje terpljenje, za-me tudi ves moj raj! Kolikor več terpim, toliko več in lepši bo moj raj!“ Spoznali so pa, da bo treba za njeno bolezen zdravniške operacije. Veliko se je bilo treba prizadeti, preden se je dala k temu pregovoriti. Le pri pogledu orodja se je grozovito prestrašila in tresla. Toda ljubezen do Jezusa je kmalo premagala njen strah; serčna deklica se je podverгла boleči operaciji ter jo je prenašala z veliko poterpežljivostjo. Pri tem izrezovanju ji je bilo izteklo toliko kervi, da od slabosti ni mogla glaviice vzdigniti. To jo je močno žalilo, ker se je bala, da bi ne prišla ob zavednost. Sestre so jo tolažile, rekoč, da je njena duša v stanu milosti Božje in bo tedaj po ločitvi iz tega sveta gotovo prišla v nebesa. „Potem“, je rekla Jozefina, „bi pa ne mogla ss. zakramentov prejeti!“

Sestre, ki so jo obiskovale, je vselej ljubeznjivo sprejemala in prijetno kratkočasila. Ko je nekega dne slišala z vsemi zvonovi zvoniti, je vprašala: „Kaj je to? tako zvoné, naša kraljica je umerla“. Ta trenutek so prinesli Jozefini juhe. „Ubogi kralj!“ je klicala, „ne bo maral jesti! Ko bi bila jest umerla in srečno v nebesa prišla, bi se kralj ne jokal zavoljo moje smerti!“

(Dalje nasl.)

Iskrice Ignacijanske

za mesec svečan.

4. Slabo se pravi svojo gorečnost obračati, kdor jo namesto na krotenje svojih strast obrača le na neprenehano molitev. (S. Ignat. vitae I. III. §. 12.)

Mora se strastim njih moč in njih ogenj uzeti, da ne morejo škodovati. Kakor ni zadosti ternovo germičevje samo obrezati, temuč ga je treba s korenino izruvati, da ne bo na tihem dalje rastlo: tako bodo tudi pregrehe, če jih močna roka čednosti s korenino ne zatara, pripravljale vedne nove nevarnosti.

Ni zadosti, če si le en del poželjivosti odrezal; čisto se mora iztrebiti. Kakor je divja svér, če je ranjena, le še toliko bolj razdražena; tako tudi ne redkokrat prikleščena strast le še toliko bujši silo dela. Če se ogenj samo z lahko roso pokropi, se le še v silnejših plamenih vzdiguje. Dobro je, kadar je reč cela.

Ne misli na mir, če si le eno strast ukroti; še živé druge, ki te utegnejo žalostno končati. Kaj pomaga, če si eno ali drugo strast poterl, če jih je še več ostalo? Ena sama zadostuje za nesrečo. Znajti se med manj sovražniki, to še ni nikakoršna varnost. Eden je zadosti, da te zmaga.

Kakor je moliti ložej, kakor samega sebe premagovati; tako je zatajevanje samega sebe memo molitve hvale vrednejše; akoravno ne bo nihče mož velike molitve, če ne bo po ravno tako velikem zatajevanju postal premagovalec samega sebe.

5. Daleč bodi od tebe, da bi (brez potrebe in kot tovariš) tudi le eno noč pod tisto streho prebil z onim, ki se vé, da je njegova duša zadolžena z velikim grehom. (Sv. Ignat. vitae lib. IV. n. 35.)

V tistem trenutku, ko duša v (smertni) greh privoli, se loči od Boga, in naraznost med Bogom in grešnikom je večji, kakor daljava od nebes do zemlje. Kterega tedaj Bog sovraži in tako zelo beži od njega, kako moreš tega ljubiti in se z njim pečati? (To se razumeva od tovaršije in pečanja s tacimi iz grešnih namenov, ker zarad poboljšanja je tudi Jezus prišel k Caheju itd.)

Kolikor bolj globoka ljubezen do Boga naše serce navdaja, toliko britkejše mora sovražiti njegovega sramotivca, celo očetomorca (to je sovražiti njegovo pregreho). Prijatelj Božji ne more biti prijatelj njegovih sovražnikov.

Iz tovaršije se prilastuje obnašanje, in malopridni podelijo tudi nehotečim svoje pregreške. Veliko prej se zgodi, da hudobni dobrega, kakor da bi dobri hudobnega za svoje namene in navade pridobil.

Kakor nobeden previden s kužnim skup ne stanuje; tako se mora tudi vse prijateljstvo in tovaršija s tistim prenehati, kateri je po grehu Bogu in angelom in vsim dobrim postal gnjusoba.

6. Tolikanj skerbíš za prihodnji mesec, celo že za prihodnje leto! Oh, ti revež, od kod pa imaš zagotovilo, da boš do takrat živel? (S. Ignat. vitae lib. IV. §. 30.)

Vsakdanje so spričevanja človeške minljivosti; in na tako kerhkkih tléh si zidamo mi neapametni, ne vém, kake zlate gradove! Ker si nobeden za gotovo ne more tega obetati, kar bo jutri; tedaj živimo tako, kakor bi nam bilo še danes umreti.

V delu našega zveličanja ne smemo nič odlašati; življenje uide in z njim se zaprejo vrata zaslužnja.

Kar se hitro zgodi, zasluži dvojno hvalo, hvalo opravljenega dela in hvalo naglosti; obojega pogreša odlašanje. V nobeni reči ne bo zaslužil imena „Veliki“ tisti, kateri ne govori z Aleksandrom: „Nič ne odlašati na jutri, kar se danes še lahko doverši“.

Ne cvetlica ni bolj minljiva in ne steklo bolj kerhko, kakor upanje daljšega življenja; cvetlico otrese veter, steklo ubije terčelje; življenje pa utegne tisuč nezgod na en dan končati.

7. Če je kdo napadan, naj vedno ima na koga se opirati. (S. Ignat. apud Ribad. lib. V. cap. 10.)

Perva skerb vojskujočih strank je imeti zaveznike. Gorje mu, kdor se sam bojuje! Nikogar nima, ki bi ga vzdignil, če pade. Na svojo osnovo in na svoje lastne moči zanašati se je sicer gotov dokaz tvoje derznosti; toda začetek je pa tudi tvoje nesreče, kar toliko žalostnih zgledov kaže.

Kolikor bolj močan in prekanjen je sovražnik, s katerim se ti je bojevati, toliko manj se smeš samo na svoje moči zanašati; treba je nabirati pomočnih kerdél. Naš sovražnih je hudič, in sicer dokaj močan sovražnik; kdo bi tedaj se smel lotiti sam z njim se spopasti?

Tista čistost serca, ktera sebe in svoje tujemu po-

niževanju podverže, doseže s tem novo moč iz nebes, s katero oboroženi se goljujije potuhnjenega in prekanjenega sovražnika ni treba bati.

Kralj teme sovraži luč; on zbeži berž, ko vidi, da so njegovi naklepi razodeti; njegove potuhe in vse njegove kovaštva zgubé svojo moč berž ko so očitne.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Odpustiki, zadnjič omenjene P. Sajeviceve nove bukve, moramo čast. bravcem nekoliko pojasniti, da vedó bolje ceniti posebno vrednost in koristnost tega lepega dela. Kdor na to posebno skerb obrača, da si pridobiva prav veliko duhovnih dobrih del za-se in za duše v vicah, mu je taka knjiga skorej neogiblivo potrebna. Koliko je ljudi, ki doma in v cerkvi veliko časa obračajo v molitev. Molitev že sama na sebi ima nedosegljivo ceno, koliko pa se ta vrednost še poviša, ako se opravljajo molitve, molitvice, zdihljeji, pobožnosti, ki so od sv. Cerkve z odpustki obdarovane! Rekel bi, da odpustki vse duhovne opravila spremené v duhovno zlato. In ravno v teh bukvah so odpustki tako obravnavani, da po „kazalu“, ki je na koncu, si sleherni zamore času ali sploh okolišninam primernih molitev in opravil poiskati in jih opravljati, postavim, v cerkvi, ko čaka na Božo službo, doma, ko je za varha, ali kadar koli čas ima, zjutraj, čez dan, zvečer, sam ali v združenih molitvi. Naznanjeno je v teh bukvah opravilo in pa odpustki, ki so z njim sklenjeni.

Imajo pa bukve tri dele na 364 straneh. V prvem delu imaš od odpustkov sploh do strani 80. Drugi del obsega prav za prav djanske opravila teh bukev v sedmerih oddelkih od str. 80 do 312. — Prvi oddelek obsega 55 molitev, zdihljejev, pésem, psalmov, litanij, darovanj itd., s katerimi so odpustki sklenjeni. — Drugi oddelek razlaga odpustke, ki so sklenjeni s pobožnimi vajami sv. križa, premišljevanja in pogostega obhajila. — Tretji oddelek zadeva posebne pobožnosti: križev pot in britke martre, 40urno molitev, obiskovanje božjih grobov, praznik sv. Rešnjega Telesa, 9dnevnicu k Jezusovemu Srcu, prvi petek, mesec majnik, sušec, 6 nedelj sv. Alojzija, opravilo sv. Stanislava, duhovne vaje sv. Ignacija — Četrti oddelek pojasnuje dela gorečnosti in njih odpustke: katekizem druge podučevati, družba sv. Detinstva, razširjanje dobrih bukev, dobro delo za vojake, spremljevanje sv. Popotnice k bolniku, obiskovanje jetnikov, velikodušno djanje ljubezni. — Peti oddelek obravnava 17 raznih bratovšin in pobožnih družb. — Šesti oddelek razlaga blagoslovljevanja duhovskih reči, križev, rožnih vencev itd. — Sedmi pa: rožni venec sv. Brigite, papežev blagoslov, rimske postaje, porcijunkulo, sveto leto, privilegirani altar, odpustek o zadnji uri. — Tretji del ima dostavek v latinskem jeziku za duhovne, namreč: I. blagoslove, II. sprejemanje v bratovšine, III. deljenje popolnoma odpustka umirajočim; ter jim ni treba nobenih družih bukev iskati, kadar imajo kaj blagoslovljati itd.

Ako še omenimo, da ima knjiga tudi posebno lično zunanjo podobo, prijeten in razločen, velik natis, lepo podobo na čelu: je vsakemu jasno, da je to delo prelép zaklad za vse vernike sploh in za gg. duhovne posebej. Dobiva se pri g. H. Ničmanu in veljá v polusnji 90 kr., v usnji 1 gl. 10 kr., v zlati obrezi 1 gl. 40 kr.

Iz Železnikov, 14. januarija. (Nekoliko črtic o t. o. Klemenu Jelenc-u.) (Dalje.) O novicijatu rajnega o. Klemenca vem le prav malo povedati. Pregovor sicer pravi: „Vsaki začetek je težek“, ali te besede se nad rajnim

menda niso spolnovale. Ni še zdavnej tega, kar je sam pravil, da je bilo leto novicijata zanj naj bolj srečno in prijetno, in da bi ga prenavljal še enkrat rad v svojem življenji, ako bi se dalo. Verjamemo pa to toliko lažej in rajše, če premislimo, da so bili takrat v Nazaretu za gvardijana preblaga duša, častiti g. o. Sofron, učenik novincev pa nič manj blagi g. o. Atanazij. S takimi možmi živeti mora biti v resnici prijetno; kajti oba zaslužita imenovana biti biser svojega reda. (Naj mi prečastita gospoda ne zamerita, ker se prederzujem tako žaliti njihovo ponižnost; pa besede so mi kar nekako siloma ušle pod pero in na papir.) Iz ust enega o. Klemenovih gg. sobratov so prišle o njegovem tadanjem (novinškem) življenji besede: „Bil je (Klemen namreč) posebno pobožen, tih, in v vseh rečeh zelo natančen. Kazal je že takrat, da boče v svojem stanu po izgledu sv. Frančiška živeti.“

L. 1863, konec poletja, preselil se je rajni iz Nazareta k nadaljevanju šolskih študij v Gorico. Memgrede obiskal je domačijo, in se pomudil tu nekoliko dni. Ob odhodu zbrala se nas je bila prijetna romarska družbica, in pospremili smo ga mem sv. Gore pri Gorici na kraj njegovega prihodnjega poklica. Ker smo bili trije zmed tovaršije namenjeni tudi še naprej na romanje v staroslavni Oglej, smo tudi rajnemu prigovarjali in ga vabili na vso moč, naj gre z nami. Zamudil bi bil s tem le en dan, katerega bi bil prav lahko prištel še počitnicam; — vabilo, ali bolje, nekako siljenje k popotovanju po lepi furlanski planoti in zlasti gledanje Ogleja je bilo gotovo dovolj mikavno in zapeljivo; toda pokazal se je rajni že takrat junaka v zatajevanji. „Brez vednosti in dovoljenja svojih višjih ne grem mem Gorice“, je djal, in odrekel se s tem prijetnemu daljnemu popotovanju. Tudi po neki drugi dogodbi sodim, da popolnoma prijetnostim življenja odmirati je bil jel še kot samostanski dijak. Obtožil se mi je bil enkrat sam, da je za kratek čas v prestih urah véasih zelo rad malo poigral. Nekega dne ga sreča po skončanem razvedrenju eden zmed starejših gg. sobratov na hodišču, ter mu nekako resno reče: Klemen! ali ste bili zopet pri igri? „Te besede“, djal mi je sam, „prešinito so mi bile tako mozeg in kosti, da sem strogo sam sebi djal: Klemen! odslej pa nikoli več!“

Tudi ura najodločnejše dóbe v življenji za katoliškega mašnika, posvečevanja za duhovski stan namreč, odbila je rajnemu v Gorici. 15. julija 1865 je bil namreč od Njih ekscelencije, našega slavnega rojaka milg. nadškofa dr. Andreja Golmajera pomaziljen in posvečen v duhovnika, 22. julija (9. nedeljo po Binkoštih) pa je v domači farni cerkvi pel med velikimi slovesnostmi svojo novo mašo. Poleg obilne množice čč. gg. duhovnikov, bogoslovcev, sorodnikov in prijateljev sta ga bila spremlila k altarju tudi dva vsa spoštovanja vredna redovnika, namreč, bivši njegov magister gosp. frančiškan o. Atanazij, in pa gosp. kapucinski gvardijan o. Ambrož iz Škofje loke, kateri poslednji so tudi pridigovali. (Memgrede naj bo omenjeno, da bi bil rajni rad pel svojo novo mašo v podružnici sv. Frančiška Ksaverija, poleg katere mu počiva v hladnem grobu njegov oče. Iz gotovih vzrokov se to vendar ni bilo zgodilo.) Veliko prijetnih novih maš smo imeli že v Železnikih; prijetnejše se vendar jest nobene ne spominjam. Bili smo vsi posebno zlahtne volje; po prelepem opravilu v cerkvi je nam mati preskerbela bila izverstno postrežbo; obednica pa je bila tako zalo okinčana, kakor se kaj enacega zunaj mest komaj kje nameri. Poleg družih olepšav bile so stene poobesene s slikami najslavnejših mož našega stoletja. Vidili smo podobe sv. Očeta Pija IX, svitlega vladarja in vladarice, kardinala Švarcenberga, knezoškofov A. M. Slomška, A. A. Volfa, Fri-

derika Baraga, provikarja Ig. Knoblehar-ja; — celo slike slavnih mož iz daljnih dežel: Görres-a (katerega katoliški svet ravno zdaj kot o stoletnici njegovega rojstva obilo in po zasluženji preslavlja), Möhler-ja, Sailer-ja, in še nekaterih drugih služile so novomašni dvorani v kinč. Takrat pa smo tudi vnovič spoznati mogli nad blagim o. Klemenom eno naj lepših njegovih lastnost: zatajevanje samega sebe namreč. Prigovarjali smo mu na vso moč, naj osmino svoje nove maše obhaja še doma, kar smo želeli od prvega do zadnjega menda vsi, sorodniki in prijatelji. Toda njemu se je nakako le mudilo nazaj, in ni nam spolnil volje. Izgovarjal se je z bližnjim sklepom šolskega leta, ter s preskušnjami, katere bo moral kmali delati; ali pozneje smo zvedili, da je od č. gg. prednikov imel dovoljenje, osminko nedeljo še doma ostati, in da so se oni celo začudili, ker se je pred določenim časom zopet nazaj v Gorico povernil.

V letih 1868 in 1869 študiral je 3. in 4. tečaj bogoslovja v Ljubljani. Kako se je o taistem času obnašal, služijo kot naj izverstnejše spričalo besede, sicer le kratke, ali iz tacih ust zelo tehtne, katere mi je o njem v nekem pogovoru izrekel pač prezgodaj umerli profesor njegov, rajni gosp. dr. Leo Vončina. Djal je namreč: „Klemen je pravi istiniti Frančiškan. L. 1869 prepričal sem se tudi sam, koliko skerb je imel že takrat za dušne zadeve svojega bližnjega, in osobito prijateljev. Ko sem se neko soboto odpravljaj na daljno popotovanje, in posloviljal se pri njem, me kar s celoma popraša: „Kje boš pa jutri pri maši?“ in jel mi je skerbno prigovarjati, naj na vsaki način skerbim, da brez maše ne ostanem. (Konec prih.)

Iz Adrijanopelna, razun verstic unkrat povedanih o ondotni potrebi, se nam piše, da č. g. Val. Lah je 15. grudna lanskega leta (v osmino neomadežanega spočetja) pričel svoje novinstvo (novicijat) v redu vstajenja Jezusa Kristusa v Rimu, in priporoča „to dobro in gorečo dušo“ v molitev. Pridjano je obširno zanimivo poročilo o ondotni odgoji mladine in sedanjih političkih okoliščinah, o tako imenovani bulgarski (razkolski) samostojni cerkvi itd., kar pride prihodnjič. Za danes hodi samo omenjeno, da misijonski red v Adrijanopelnu ima 15 redovnikov, 4 svetne učence in 4 posle, svoje šole, marsiktere reveže oskerbovati, ter preživiti vsak dan 76 oséb. Sedanji čas je doba hude poskušnje za ondotni katoliški misijon, in vse si je prizadeti, da se ohrani s pomočjo gorečih katoličanov v prid vgodniši prihodnosti, ker vpliv katoliških moči je po unih krajih dandanes silo oslabil. Misijon je dozdej odgojil šest mašnikov iz bulgarskega naroda, ki so goreči delavci v vinogradu Gospodovem, zadnji le-tih je bil te dni v njih kapeli posvečen, trije študenti so v Propagandi v Rimu itd.

Iz Jeruzalema naravnost od 28. pros. 1876 imamo naslednje pomislila vredne naznanila. V Damasku in na Libanu je vstalo rogovilstvo, kakor naznanujejo ondotni frančiškani prečast. P. kustosu v Jeruzalem, in prašajo, kaj jim je storiti. Vravnano je, da trije očetje frančiškani morajo ostati zmeraj v Damasku za ondotne arabske kristjane, kar koli že pride, in po eden po vsih družih misijoniših. Nevarnost se množi in nalaš plačani fanatikarji ljudstvo hujskajo zoper kristjane vsih věstev.

Omenili smo bili že v začetku vstaje v Ercegovini, da utegnejo vsled tega neznanske nevarnosti nastati za kristjane v Aziji, ter da naj bi evropejske vlade poskerbele za njih varnost, in verjetno je, da ravno vsled tega turki fanatizirajo ondotne musulmane zoper kristjane. Strahote se utegnejo ondod goditi, kakor l. 1860, ako vlade ne bodo z vso oostrostjo sultana odgovornega storile za naj manjši krivico, ki se zgodi kristjanom

kjer koli pod turškim gospostvom, sultan pa mora ravno tako odgovorne storiti svoje pašate po vsih krajih. Ali pa bode nevredni Bismark k temu kaj storil, ki sam katoliške kristjane muči in preganja? K sreči naznanilo pravi nadalje:

„Sinoči je prišlo poročilo iz Bejruta (v Jeruzalem) od francoskega in ameriškega konzula (samo teh?), da so srečno prišli dvanajsteri brodovi s pomožnimi kardeli, ki so stopile na suho in so na potu proti Damasku in na Liban; francosko in ameriško vojaštvo gre — v brambo kristjanom.“

Če so tudi še kake druge vlade zastopane, se bo kmalo zvedilo. Kako pa so prišli k temu Amerikanci? Če je to res, se pojasnuje od tod, ker že nekaj lēt je, odkar si neki ameriški krivovérce veliko trudijo vstanoviti se v Sveti deželi. Pri Jaffi imajo boje že precejšno naselbo, in kakor je bilo slišati, tudi po družih krajih. Tedaj ima ameriška vlada vzrok in dolžnost braniti svoje podložne. Kaj pa ruska, avstrijska, italijanska? — Dalje pravi pismo:

„Romarji (kteri?) so bili zajeti in prisiljeni kamene nositi na homce, če ne, so žugali, da jih bodo poklali. Ubežali pa so srečno klicaje na pomoč Marijo sv. Devico. Tako so včeraj sami pripovedovali množici ljudi.“ (Škoda, da ni pristavljeno, kje ravno se je to zgodilo.)

„Konzuli pravijo, do sedaj je še varno v Jeruzalemu — in skerbeli bodo, da bode tudi nadalje.“ (Če bodo le moč in pomoč imeli?)

Iz Bejruta je maroniško-katoliški škof 27. pros. dospel v Jeruzalem. Vsi latinci so mu šli naproti.

Ravno ta dan je došla francoska družba 42 oséb, največ duhovnov.

Zastran mijonskih sporočil ranje. P. J. Valjavca.

Oglasilo se je za te sporočila precej sprejemavcev, pa ne dosti, da bi se delo dalo natisniti. Da vsak vidi, kaj ima delo obsegati, podamo tukaj kazalo celo, in kdor želi bukve imeti, prosimo, naj bi se oglasil kmali, ker potlej bomo gosp. o. J. Sajevidu to reč naznanili, da vé rokopis v natis dati ali ne.

Kazalo

misijonskih sporočil r. o. Valjavca.

Misijon v Prihovi na Štajerskem.
Potva v Ober-Hollabrun na Avstrijskem.
Misijon v Ribnici na Štajerskem.
Misijon v Gjurjevici na vojaški granici.
Misijon v Borovnici nad Ljubljano.
„Materni jezik“, ali pogovori v vagonu železniškem.
Poslanje v Slavini.
Misijon v Zatičini na Dolenjskem.
Misijon v Šentilnu v slovenskih goricah.
Misijon pri Novi štifti na Štajerskem.
Izlet v Solčavo.
Misijon v Koprivniku.
Misijon v Starem tergu pri belih Kranjcih.
Bitka v Boyci.
Misijon v Čermošnjicah.
Misijon v Šentrupertu na Štajerskem.
Misijon na Toplici pod Novim mestom.
Misijon pri belih Kranjcih na Radovici.
Misijon v Pečah.
Misijon v Trebnjem na Dolenjskem.
Misijon v Šembidu nad Ipavo.
Misijon Ternovski v Ljubljani.
Vernitev v Repnje.

Duhovne vaje v Sorici.
 Vaje na Zalem logu.
 Življenje naše v Repnjah.
 Misijon v Šentjurju na Štajerskem.
 Drugi svečan v Repnjah.
 Velika devetdnevna na čast sv. Frančiška Ksa-

verja.

Misijon v Šmariji.
 Misijon v Predosljih.
 Misijon v Svečini.
 Misijon na Prežganjem.
 Misijon pri Mariji Snežnici na spodnjem Štajer-

skem.

Misijon v Lučah.
 Voda sv. Ignacija.
 Duhovne vaje v Horjulu.
 Misijon v Ljubnem na Gorenjskem.
 Misijon v Blagovici.
 Misijon pri sv. Petru v Ljubljani.
 Drugi obisk v Šentjurju nad Celjem.
 Misijon v Mavčičah.
 Pograjsko ponovljenje misijona.
 Pustovanje v Kranji.
 Ponovljenje na Verhniku.
 Na Dovjem pod Triglavom.
 Misijon v Žabnicah na Koroškem.
 Že tretjič na Zalem logu.
 Ponovljenje v Cerkljah na Gorenjskem.
 Ambruz na Dolenjskem.
 Dramlje nad Celjem.
 V Lembachu pri Mariboru.
 Misijon v Šmartnem pri Kranji.
 Štiridnevna na čast presv. Serca Jezusovega v

Repnjah.

Na Prežganjem ponovljenje.
 Misijon na Kerki.
 Ponovljenje v Presarji.
 Križe pri Teržiču.
 Prve duhovne vaje v Repnjah.
 Druge duhovne vaje v Repnjah.
 Duhovne vaje za moše in mladenče v Repnjah.
 Tretje duhovne vaje za dekleta in žene v Repnjah.

(Konec prih.)

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Tako imenovana zakonska postava je bila v 179. seji sprejeta. Tedaj zopet novi udarec na katoliško Cerkev. Poslanec Pflügl je govoril zoper postavu in rekel, da ta osnova je napad na katoliško Cerkev, razdjanje hišnega miru in gre prav v versto „konfesionalnih postav“, po katerih naj bi država razločevala, ktere zadeve naj veljajo za cerkvene notranje in ktere za vnanje. Govornik pravi, da v poročilu za to postavu se vabi k prisegolomstvu, kar je hudobija, ktero kaznivna postava strahuje, pa ne le prisegolomstva, ampak tudi tiste, ki k prisegolomstvu zapeljujejo. Predlog je zoper pravne podlage slehernega postavodajstva, ter vso vrednost in važnost prisege spodbija. Kaj bi se reklo k temu, ako bi kdo stavil predlog, da naj vojak prelomi svojo prisego, ki mu je morebiti dostikrat težje spolnovati jo, kakor pa mnihu, ki je radovoljno prisegel? Kaj bi rekli, ako bi se vojaku govorilo: „Ako ti bo pretežka tvoja prisega, pa uidi, potem si rešen svoje prisege!“ Govornik omenja še nasprotij tega predloga in z vso slovesnostjo protestira zoper njo ter prosi, naj se prestopi memo nje na dnevni red.

Angleško. Takrat, ko so bili papežu storili neopravičljivo nasilstvo, ker so bili v Rim vlomili, ko so papeževo vojno dopustili zasramovati, ko so mesto pravemu lastniku silovito uzeli, — takrat se je bila na Angleškem ustanovila „zveza sv. Boštijana“, katoliška družba, kateri je predsednik sloveči Bowyer. Ta družba je 20. pros. imela svoj letni shod. Plemeniti poslanec in družbin predsednik je imel o tej priliki imeniten govor v prid zadev sv. Cerkve, s katerim je močno ginil vse pričujoče. Skazoval je potrebo časnega posestva za papeštvo z neoverzljivimi dokazi, in pojasnoval je bistroumno, kako se bode sv. Očetu, v prid Evrope same, malo prej ali pozneje povernilo njih posestvo. Po tem govoru, ki je bil sprejet z obilnim dleskanjem in hvajenjem, je jezuit P. Lambert družnikom z zanimivimi dogodbami pojasnoval sedanji stan mesta Rima. Sto in trinajst samostanov je bilo zaprtih, 2382 oseb, v njih stanovali, je bilo primoranih drugod iskati, kako bi se preživile. Grof Denbigh pa je stavil resolucijo za protestovanje zoper zdaljševanje krivic, ki se godijo sv. Očetu s silovitim uzetjem po drugem vladarji; in bila je resolucija sprejeta z drugimi sklepi.

Opomnim naj tukaj, kaki reven suženj je Rim, odkar ga imajo v rokah „liberalci“, to je, lažiprostomišljaki, ki se sicer tako radi košatijo s samosvojnostjo in svobodo!

„Unità“ 4. svečana pravi: „Rim Kavurjev je bil francosk, ki je dajal darila (Nico in Savojo) in poklone Bonapartom. Rim Marko-Mingbettov se kliče in je nemšk. Nemec Arnim ga je za to storil l. 1870, in nemec Bismark ga zdaj podpira“. Toda nemec Arnim je od svojega lastnega tovarša v stikanji sv. Očeta, Bismarka, že tepen ter se mora celo po tujem potikati, ker se boji v ječo, v ktero je obsojen. Bismarka pa zraven družih šib ravno begoči Arnim tepe — šiba ga s svojim ostrim peresom in jezikom, šiba ga z vso svojo stranko. Moža, ki sama preganjata Cerkev in katoličane, se sama preganjata in šibata med seboj, in ki tolikim prostost jemljeta, sta sama revna v naj hujši sužnjosti!

Sedanji stan po svetu je podoben ognjometni gôri, ki znotraj bobni in žuga s silovitimi izbruhi. Po evropejski Turčiji nekaj divjá, nekaj žuga vojsko. Na Libanu, v Damasku fanatiki hujskajo mohamedane zoper kristjane in bati se je hudih rogovilstev po Palestini, Siriji in koder kristjani med Turki prebivajo. Na Nemškem bismarkovstvo nekoliko cénca, vendar ga še ni prav misel odjenjati od tlačenja katoličanov. Na Avstrijskem vse gleda, kako se bo poravnal ali obrnil razpor med Cis- in Translajtani, časniki vsled tega vedno napovedujejo pa preklicujejo omah ministerstva; med tem pa liberalizem ne odjenja katoličanom „liberalnega sadu“ vsilovati, kar je med vsem naj škodljivši početanje zoper Cerkev in Avstrijo. Na Španjskem se z naj večji razdraženostjo nadaljuje bratomorska vojska med alfonzisti in karlisti. Francija gleda, kako bi se zavarovala zoper poklepno Prusijo. Rusovsko razkolništvo med vsem tem le še preganja poljske katoličane. Obertni Anglež pa marljivo dela in si pripravlja nove koristi v Egiptu ter sploh na Jutrovem. Tako tudi daljni Amerikanec, ki se med zaganjanjem evropejskih laži-liberalcev v nedolžno Cerkev iše celo v daljni Palestini veljavo pridobiti. Italija pruskemu levu peté liže, odkar se po vjetništvu Kristusovega namestnika baha, da je „svobodna“.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Ljuba Danica, daj mi malo prostora, da nazanim očitno, kar je obljubljenega, in slavo, hvalo in ljubezen dam naši ljubi Gospej presv. Serca in sv. Jožefu. Na moje revno pa vendar s terdnim zaupanjem opravljeno klicanje in zdihovalje v njuno pomoč se je mojemu malemu sinčku prečudno hitro ozdravila ročica, ki se mu je bila lansko leto binkoštno saboto v rami izpahnila, ter mi je zdravnik rekel, da se bo moribiti komaj v 14 dneh ozdravila. K našemu velikemu veselju pa je mali otročiček že drugi dan, binkoštno nedeljo, pri angelovem češenji z obema ročicama „Bohka“ in Marijo zahvalil, molil, in rokca je bila zdrava toliko, da je lahko z njo jedel in igral. — Enaka hvala za moje lastno ozdravljenje iz prehude, smertno nevarne bolezni pretečeni mesec dosegla sem ga po kratki devetdnevni molitvi in zopet s terdnim zaupanjem na njuno pomoč. Zato prosim bralce in vae, o imejte v velikih stiskah zaupanje v Božjo dobroto po Mariji in svetem Jožefu.

V Ljubljani, 2. svečana 1876.

Barbara P.

Št. 2. Pri Ljubljani. Najpred Bogú, potlej Naši ljubi Gospej in udom bratovšine prav serčna zahvala za pomoč, ker hude bolečine v glavi so me kmali popustile, ko sem se bila v molitev priporočila. Za prehudo bolezen v nogi, ktere že leto in 3 mesce ne morem premakniti, se nadalje v molitev živo priporočujem. Poskusila sem v tem času že toliko zdravil, da nimam družega zaupanja kot na Marijne priprošnje pri Bogu.

Terezija Vidmar.

Št. 3. Preserčna zahvala „Naši ljubi Gospej presv. Serca“ za zadobljeno zdravje edinega 8letnega sina hvaležnih staršev, ki ga je nemila smert pretela vzeti. Že so mu pričujoči dali mertvaško svečo v merzlo ročico, in žalostno pričakovali, kdaj bode dušo izdihnil. — Pa naše zaupanje v Marijno mogočno pomoč še ni opadlo, obrnili smo se še s toliko večim zaupanjem k „Naši ljubi Gospej presvetega Serca“ in začeli devetdnevno opravljati Nji v čast, ter obljubili to v Zgodnii Danici razglasiti, če mu Ona sprosi ljubo zdravje. In res, o preserčna zahvala presvetima Jezusovemu in Marijnemu Sercu! začelo se mu je precej boljšati, in zdaj hodi že popolnoma zdrav in vesel okrog.

V Loki, 31. pros. 1876.

M. K.

Št. 4. Iz Sežane. Čast Bogú, hvala naši ljubi Gospej za veliko zlažanje hude bolezni v roki in nogi, doseženo to zimo po opravljeni devetdnevni in storjeni obljubi, da hočem v „Danici“ razglasiti. Za popolno ozdravljenje, če je Božja volja, se priporočam v bratovsko molitev. Serčna hvala najsv. Sercema Jezusa in Marije za rešenje še iz druge bolezni!

M. Z.

Prošnje.

Št. 1. Iz Ljubljane. Prav živo bodi v priprošnje priporočena že sedmi mesec kakor na križ pribita bolna gospa, ki je v zdravji neštevilnim terpečim bolečinam in težavam lajšala po vsih mnogih potih. Kakor kdo naj bolj priserčno vé in sná, naj jo priporoči Naši usmiljeni Gospej presv. Serca za izdatno pomoč — po Božji sveti volji in dobroti.

J.

Št. 2. V zvesto molitev priporočeni dvé hudo napadni osébi za spoznanje in spreobrnjenje.

Št. 3. Posebna častivka „naše ljube Gospé presv. Serca“, prav nevarno bolna, za smert že previdena, priserčno prosi pri družnikih za molitvico „Spomni se, o premila Gospá“, ali za kako drugo prošnjo, da se ozdravi, če je sv. volja Božja, ali pa stanovitna v veri in zaupanji do Jezusa zadnjega trenutka pričakuje.

Št. 4. Iz Štajerskega ponižno prosi dobra družina za ubogo zlo revno osebo, ktera je kar na nagloma ob pamet prišla in imajo zdaj velik križ in žalost z njo. Nobene zdravila ne pomagajo nič; obračamo se torej do dobrotne družbe „Naše ljube Gospé presv. Serca“, naj bi nam ona pomagala izprositi, če je Božja volja, tej ubogi osebi ljubo zdravje. In ker vemo, da je Mariji mogoče vse sprositi za naravne in čeznaravne potrebe, torej imamo toliko terdošče zaupanje do združenih bratovskih prošenj, in če bomo uslišani, bomo na čast in še zarad večega zaupanja do Marije Device to tudi v Danici naznanili.

Št. 5. Iz Štajerskega lepo prosi neka družina za osebo, ktera je zlo v nevarnosti se večno pogubiti, da bi dobrotna družba naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca pri Mariji jo priserčno priporočila in sprosila tej osebi resnično spreobrnjenje. *)

Št. 6. Katoličanje pod Turškim gospostvom, kakor kaže, prihajajo dan na dan v hušji nevarnosti za dušo in za telo. Naj bodo torej vsim udom bratovšine Naše ljube Gospé, še zlasti duhovnom v „Memento“, živo priporočeni.

Listek za raznoterosti.

Koledar za naslednji teden.

Svečan. — Februarij.

13. Nedelja I predpepelnična. Evangelij: „Delavci v vinogradu“. — Sv. Agab, prerok. — Sv. Polijevek, stotnik v Militenah v Armeniji, sprič., se ni dal premakniti ne z grozovitimi mukami, ne s solzami svoje žene in otrok, in ne s prošnjami svojega svaka, da bi bil zatajil sv. vero. † 250.

14. Ponedeljek. Sv. Valentin, sprič. mašnik. † 270. — Sv. Avksencij, spozn., pušavnik. Gl. Danico lanskega leta. List 7. — Sv. Antonin, opat v kasinskem samostanu. Ko so bili divji Longobardi razdajali samostan, se je opat umaknil v pušavo, kjer je v 8. stoletji v Gospodu zaspal. Bog ga je z mnogimi čudeži poveličal.

15. Torek. Sveta Favstin in Jovita, brata sprič., Tirolca. † 121. — Sv. Kraton, sprič. v Rimu, je bil z vso svojo deržino od sv. Valentina škofa keršen, po tem pa je bil kmalo mučen in z vso deržino umorjen.

16. Sreda. Sv. Julijana, 18letna devica sprič. — Sv. Onezim, suženj, je bil svojemu gospodu Filemonu ubežal, in k sv. aposteljnu Pavlu v Rim pribežal. Sv. apostelj ga je bil prijazno sprejel, po tem pa ga zopet s priporočilnim listom Filemonu poslal. Po smerti sv. Timoteja, škofa v Efezu, ga je bil sv. Pavel njemu za naslednika izvolil in posvetil. † 95 l. po Kr.

17. Četertek. Blaženi Aleš Falkoneri, spoz. izmed sedmerih ustanovnikov reda služabnikov Marije Device ali servitov, je 110 lét star vpričo angeljev v Gospodu zaspal l. 1310. — Blaženi Janez Brito, sprič. iz Jezusove družbe, misijonar v Indiji. † 1691.

Danes je zadnji krajec ob 5. uri 53. m. zjutraj.

*) Dopise s hvaležnostjo sprejemamo.

Vr.

18. Petek. Sv. Simeon, sorodnik Gospodov, škof v Jeruzalemu, je bil, 120 lét star, križan l. 107. — Sv. Flaviyan, nadškof v Carigradu, se je serčno poganjal za sv. katoliško vero zoper krivo vero opata Evtiha, zato je bil od svojih nasprotnikov v roparskem zboru v Efezu z nogami teptan in v Lidiyo pregnan, kjer je v treh dneh † l. 449. Po smerti cesarja Teodozija II je dala cesarica Pulherija z vso častjo prenesti njegovo truplo v Carigrad.

19. Sabota. Sv. Barbat, škof v Beneventu, spoz. † 682. — Sv. Gabin, brat sv. Kaja papeža, mašnik v Rimu, sprič. † 296. — Sv. Avksibij, sin malikovavskih staršev, je bil iz Rima zbežal na otok Ciper, kjer je bil keršen in škof posvečen. Petdeset lét se je trudil s spreobračanjem malikovavcev k sv. veri. † 102.

Okrajina sv. Križa. Po letošnjem imeniku hervaško-kranjske okrajine reda sv. Frančiška je njen sedanjí stan naslednji: V ljubljanski škofiji so trije klostri, 37 duhovnov, 8 laikov, 7 terciarjev, skupaj 52 oseb frančiškanske družine. — V goriški 1 samostan z 12 duhovni, 5 laiki, 2 terciarja, skup 25 oseb. — V lavantinski 2 samostana, 14 mašnikov, 3 kleriki, 6 laikov, 4 terciarji, skup njih 27. — V zagrebski 4 samostani, 22 mašnikov, 8 laikov, 7 terciarjev, skup 37. — V teržaški 1 samostan, 7 mašnikov, 2 laika, 2 terciarja, vsih 11. — V senjski 1 samostan, 12 mašnikov, 1 klerik novinec, 2 laika, vsih 17. — V Ameriki 1 mašnik. Teda skup: 12 samostanov, 105 mašnikov, 6 klerikov, 4 novinci, 31 laikov, 24 terciarjev — vsih 170 oseb.

Preteklo leto so umerli štirje: P. Gothard Burež, P. Fakund Mazek, Br. Hubert Kramar in P. Klemen Jelenec. R. I. P.

Iz Notranjskega, l. sveč. Od več strani se je razodevala želja, naj se popiše življenje blage duše r. č. o. Jelenca. Prav je, da se je, mislim, gosp. Levičnik lotil tega dela. Prosim, omenite, naj bi prijatli in znanci ranjcega g. Levičniku poročili, kar o njem lepega vedo, da bo njegovo življenje doveršeno, kolikor se dá. Tudi jest utegnem kaj poslati. *) V. K.

Iz Maribora, 4. svečana 1876. Milostljivi gospod knez in škof Lavantinski bodo v tem letu v Braslovški, Celjski, Šmarski in Mariborski dekaniji (ob levem Dravskem bregu) zakrament sv. birmе delili, in sicer v mariborski dekaniji naslednje dni: 19. aprila v Zgornji Šentjungerti; 20. pri sv. Marjeti na Pesnici; 23. pri sv. Petru pri Mariberu; 24. pri sv. Martinu pri Vurmbergu; 25. pri sv. Barbari pri Vurmbergu; 27. v Selnici in 29. aprila v Kanci. Za druge imenovane dekanije se bodo posamezni dnevi pozneje naznanili.

Iz Gorice naznanja „Eco“, s koliko silo vsiluje neki barantač luteranske „biblije“ — starim, mladim, celo šolskim otrokom! Pravi, da ima privoljenje k temu od mestne gosposke! Pa še več. Dečko, ki ponuja „novo zavezo“ luteranske biblije, je boje jud, ki pa toži, da se mu pri tem opraviu godi, kakor prerokom starega zaveta, ki so bili povsod preganjani in kamnjani.

Novi vikši škof dunajski g. Jan. K. Kučer, izvoljen od papeža, je bil rojen l. 1810 v Viezi na avstrijsko-Šleskem, in je bogoslovne nauke doveršil na Dunaju l. 1833. Leto nato je dobil doktorat in naslednjič je 17 lét bil bogoslovski učenik v Olomovcu na vseučilišu. Po mnogih častnih stopnjah je postal l. 1852 dvorni župnik in viši vodnik v avguštinišu na Dunaju, pa infuliran opat Paganjski. Leta 1854 je bil ministerijalni

svetnik za bogočastje in nauke, in l. 1862 škof Carhaeski, posvečeni škof, veliki namestnik, stolni prošt itd. — Češko-moravski Slovani, katerih je veliko na Dunaju, bodo zaupljivo imeli dobrotnega očeta v svojem slavnem rojaku. Ravno te dni se je slišalo, da se jim je še v eni cerkvi dovolila Božja služba v češkem jeziku.

Nesrečen plesavec. V srenji Benno na gornjem Laškem so une dni pričeojali „pustovanje“ ali „kurentovanje“. Neki Ballerini se je tudi hotel nekoliko zasukati, in ker so se močno „okrogle“ brundale, je poskusil po sernčevo skop (fare salti da capriolo); toda revež Ballerini, zadet od mertuda, je padel mertev na tla.

Poslednje novice. Na Pruskem se je pričelo živo gibanje v prid kmetijstva, ktero se z davki nezmerno preobklada, malopridni „švindlerji“ pa si pri tem žepe napolnujejo. Že ta mesec bode v Berlinu shod, v katerem se bodo čudne reči slišale, ki utegnejo prekuc liberalne zisteme precej pospešiti. — Amerikanski predsednik Grant je v „novo-jorških Timesih“ očitno naznanil, da ni ud tiste skrivne amerikske zveze (united american order), kakor so ravnokar mnogi časniki naznanaovali. Zakaj pa kakor glavar ne zatira tacega rogovilstva? V Pasaeic City — 12 milj od novega Jorka — so neki fanatikerji undan požgali katoliško cerkev.

Duhorske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Pri prosinodalnih eksaminatorjih smo bili zadnjič po pomoti izpustili naslednje tri preč. gg.: Častni kan. dr. Mat. Leben, čast. kan. dr. Leon. Klofutar, in čast. kan. dr. Andrej Čebašek. — Č. gosp. Fr. Gorišek, duhovni pastir Javorski, je dobil Kresniško faro, in Javorska je razpisana 8. t. m.

V Lavantinski škofiji: Umerli so čč. gg. v pokoji: Janez Trobaj 11. pros.; Rajmund Koceli 21. pros. in Valentin Tratnik 1. sveč. t. l. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za napravo neozdravljivih v Ljubljani: Neimenovan s Fužin 10 gl. — G. R. Milic 2 gl. — G. Fr. Zbašnik 1 gld. — Neki bolnik v Železnikih 5 gl. — Prejel gosp. K. Heidrih: J. G. v Ljubljani 5 gl.; preč. g. J. Novak, dekan Kočevski 5 gl.

Za sv. Očeta: A. Javornik 1 gl. s prošnjo sv. blagoslova za zadnjo uro. — Gosp. Fr. Zbašnik 1 gld. — Neim. 75 kr. sr. — G. Gr. Jakelj v Z. 5 gld. — Po pn. g. kan. Urhu 2 gl. — Po g. Dol. 1 gl. — N. Iv-č 2 gl. sr.

Za afrikanski misijon: Fr. Lovšin 1 gl.

Za misijon v Adrijanopelnu v Bulgariji: Dr. J. M. 5 gld. — G. J. G. 1 gld. (Op. Blage darove nekterih ljubljanskih dobrotnikov smo kar precej poslali, ker je sila. Vr.)

Za kateri koli misijon: Neimen. 40 kr.

Za ubegle Ercegovince in Bošnjake: S Fužin in Hrušice 10 gld. — Preč. gosp. J. Novak, dekan Kočevski 5 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. E. J. v Podaredi: Oddali tajništvu bratovšine „Naše ljube Gospe“. — Gg. Drag. Č. v Križu in A. Š. na Bučki: Tajništvo brat. je prejelo in oskerb. brat. zadeve. — G. Prim. Š. v K.: Izročili odpravništvu in se bode poravnalo. — Iz Ž. prejeli za ss. maše posl. 15 gl. za mis. v Adrijanopelnu.

*) Mož-beseda! Tako tudi drugi.

Vred.